

Tu som doma!

Ema pomalinky prechádza ulicou s knihou v ruke a slúchadlami v ušiach. Ticho si hmka jej obľúbenú pieseň a úplne ignoruje okolie. Akoby existovala len ona a hudba. Rýchlou chôdzou prejde po asfalte žeravom ako láva a zabočí na prašnú cestu, ktorá viedie k jej obľúbenému miestu. Zastaví sa, zloží si slúchadlá a započúva sa do ľúbozvučného spevu operencov usadených na okolitých stromoch. Rada počúva hru na gitaru, avšak omnoho radšej má vtáčí chór. Zakloní hlavu, aby sa mohla pozrieť na oblohu plnú bielych ovečiek, ktoré sa tam hrajú. Jedna priskočí k druhej a v tom zrazu odskočí späť. Ema sa dá opäť do kroku. Prach pod jej topánkami čoskoro vystrieda sýtozelená tráva, mäkká ako špongia. Veselo si poskakuje po hrebene lúky a obzerá si okolie. Všetko je tak pokojné. Stromy ticho stoja a občas si zatancujú s vetrikom. Nádhernú symfóniu farieb ešte k tomu dopĺňajú rozkvitnuté púpavy a margarétky stojace po celučičkej lúke.

Na toto miesto chodievala Emka ešte ako malý „cvrček“ a vracia sa sem pravidelne. V strede hrebeňa zastane, posadí sa na teplú zem, ktorú vyhrialo zubaté slniečko. Otvorí knižku s nakresleným plamienkom na prednej strane a pustí sa do čítania.

„Iba príroda koná veľké veci zadarmo,“ prečíta nadpis na začiatku strany. „Hm, zaujímavá myšlienka,“ skonštatuje. Lahne si na trávku a rozmýšľa nad touto skutočnosťou. Vzápätí si sadne a „fl’ochne“ na les po jej pravej strane. Medzi stromami vedie lesná cestička hore na skalky, odkiaľ vidieť celú jej rodnú obec. Celý Skýcov. Ema uprie zrak na krásne tmavozelené stromy. Každý strom je možno pre niekoho rovnaký. Každý konár vyzerá absolútne pevný a stály strážca svojho miesta. Každý list pozerá na prírodu okolo seba akoby úplne totožne. A predsa... Rozmanitosť každej rastliny, stromu, či kvetu ju fascinuje.

Bola tak zaujatá, že si ani nevšimla, že sa už divadlo začalo. Slnko sa pomaly poberá na spánok za kopce a jeho lúče sa odrážajú v Eminých veľkých belasých očkách, modrých sťa oceán. Obloha sa náhle začala meniť. Žltá a oranžová. Neskôr sa pridala aj červená. Neuveriteľná krása. Odrazu akoby všetko utíchlo. Vietor prestal vŕhať, vtáčiky zmlkli a dokonca aj Emka zabudla dýchať. Všetko s údivom sleduje predstavenie farieb. Slnko to pre dnes jednoznačne vyhralo. Ema žmurkne, až keď úplne zapadne. Bolo to ako tajný znak pre svet. Sólisti sa opäť rozštebotali, vetrik sa začal hrať s jej rozťahaným svetlom a neodoprie si ani krátku naháňačku s lístkami na konároch stromov.

V tom sa Ema postaví a s iskričkou v očiach pozerá na zore, ktoré tam slnko zanechalo. Vstane a otočí sa smerom ku dedine. Šťastie v nej je tak silno ukotvené, že to nevydrží a začne behať po lúke. Cíti ako sa jej srdce smeje a ohrieva v nej pocit domova. Už dobrú dobu behá po lúke ako zmyslov zbavená. Stalo sa jej niečo? Nie, je len šťastná. Razom zastane a otočí sa späť ku sfarbenej oblohe a zrýchlene dýcha. Vetrík naraz z plných pľúc zafučí. Tak veľmi silne, že Eme až prehodí vlasy z ramien. Tá si z toho, však nič nerobí. Usmeje sa, rozprestrie ruky a zakričí najhlasnejšie ako vie: „Milujem toto miesto!“